

II.

Рачо Осмокрачо прекара цяла зима в корените на една стара вжрба. Но веднаж нещо пропука над главата му. Той излезе да види какво става. Много се зачуди, като усети, че наоколо му е светло.

Рачо Осмокрачо плясна опашка и тржгна да се хване о треволака покрай брега.

Но буйната, придошла река го повлече надолу. По едно време той усети, че хвжрчи из вжздуха. После му се стори, че цопна на кораво и си строши единия крак. Най-после разбра, че е стигнал в непозната земя. Той си подаде мустаците напред, изкара си едната щипка и почака. Тогава го сжгледа господинчо Сандю и задебна из водата да го хване.

III.

Рачо Осмокрачо беше сжрдит и уплашен. Непознатата земя не му харесваше никак. Крака го болеше. Гжрба му беше натжртен. Тжкмо в това време господинчо Сандю посегна да го хване през кржста. Но Рачо Осмокрачо усети, че някой го пипва за болното място. Той се гурна и защипа своя враг под дясното коляно.

Господинчо Сандю подскочи като ужилен и зацамбука кжм брега. Но Рачо Осмокрачо заби още по-здраво щипки и реши — каквото ще да стане, да не пуша.

IV.

— Олеле, боли! олеле, боли!
— викаше господинчо Сандю колкото му глас джржи и бягаше кждето му очи видят. А Рачо Осмокрачо дважд по стискаше и не пушаше.

Ненадейно, госпояинчо Сандю се препжна. Той се тжркулна на земята и усети, че краката и ржцете го засжрбяха много.

По туй време Рачо Осмокрачо разбра, че е на сухо. Той разтвори щипки, вирна мустаци и тжрти да бяга. Но нещото, о което се препжна господинчо Сандю, беше един голям мравуняк. Разсжрдените мрави

